

PACHATELÉ DOBRÝCH SKUTKŮ

Miloš Kratochvíl

Klofáci



Mladá fronta

5



mišoš Kratochvíl

Klofáci

pachatelé dobrých skutků 5





mišoš Kratochvíl

Klofáci

pachatelé dobrých skutků 5



ilustroval milan Starý

Mladá fronta

Stejně jako v knížkách Puntíkáři, Duchaři, Kouzláci a Bouráci i tady je všechno čistá pravda.

Jestli se vám bude zdát, že se nic z toho nemohlo stát, tak je to nejspíš tím, že nemáte toho správného kamaráda!



© Miloš Kratochvíl, 2011

Illustrations © Milan Starý, 2011

ISBN 978-80-204-2571-3



S Stromolezec Metelka

Sešli jsme se s Fildou Fialkou jako obvykle ve tři hodiny za konečnou autobusu u můstku přes potok. Nic konkrétního jsme neměli v plánu, tak jsme se jen tak šourali pěšinou kolem rokle k Bukové stráni.

„Hele! Vidíš ho?“ Filda ukazoval na nejvyšší buk před námi.

V samém vršku koruny trčel mezi větvemi náš spolužák Metelka.

„Metlo, co tam vyvádíš!?“

„Vylez jsem na strom.“ Metelkův hlas byl divně přidušený.

Přikládali jsme to tomu, že se s námi nechce bavit. Sedli jsme si na šutry u pěšiny a koukali na něj.

„Asi trénuje, aby z něj byl stromolezec,“ usoudil Fialka.

Pobavilo mě to. Myslel jsem si, že stromolezci jsou ptáci, jako třeba datlové, ale Filda mě poučil, že to jsou lidi, co lezou na stromy závodně. Soutěží, kdo vyleze nahoru dřív a kdo je při tom šikovnější. Kromě závodění prý lezou na stromy taky, aby je zbavovali suchých a zlomených větví a ošetřovali je.

Přišlo mi to zajímavé, jenomže Metelka mi jako stromolezec nepřipadal. Buk neošetřoval a ve větvích se zrovna šikovně nadržel. Lepil se na ně spíš jako plž a čuměl do nebe.

„Co pozoruješ? Lítá něco nad lesem?“

„Ne. Ale nemůžu se dívat dolů. Dělá se mi zle. Mám závrať.“ Vyrážel ze sebe slova tak přerývaně, jako kdyby zkoušela mluvit kukačka.

„Tak cos tam lez, ty máku!“

„Musel... musel jsem,“ zakukal Metelajs. „Jděte pryč!“

„Sundáme tě,“ nabídl se Filda a okukoval, kudy na strom vylézt.

„Ne! Vydržím tu, dokud mě neuvidí. A pak si zavolám hasiče. Mám mobil.“

„Šlíš?! Hasiči tě přetrhnou jak hada!“ varoval ho Fialka.

„Nepřetrhnou. U babičky v Jincích sundávali ze stromu kočku a taky jí nic neudělali.“

„Jenže ty nejsi kočka, ty jsi vůl, když někam lezeš, neumíš to a bojíš se!“ neodpustil jsem si Metelku napadnout, protože s ním mám nevyřízené účty a neodpustím si to nikdy.

Fialka už šplhal po větvích vzhůru. „Kdo tě má na tom stromě vidět?“

Metelka dlouho váhal, než z něj to jméno vypadlo. „Strunová.“

Prásklo mě to do uší a píchlo mi z toho v hlavě. Strunová... Nejhezčí holka z naší třídy, kterou jsem od první třídy miloval, ale než jsem jí to stačil naznačit, začala chodit s Metelkou. Strunová, o které mi Fialka vysvětlil, že to není holka pro mě, protože chodí do baletu. Strunová, která se na Metelku nedávno vykašlala kvůli Ulíkovi a už ji začal nudit i Ulík a kdoví, s kým teď chodí do kina nebo někam... Tohle všechno mi tím bodnutím v hlavě naskočilo.

Nesnáším Metelku, že se mezi mě a Strunku namontoval jako první a ona se mi od té chvíle vzdaluje víc a víc. A teď už zase začíná a leze kvůli ní na stromy!

„Fildo, nech ho tam! Dřív spadne s listím, než se dočká!“ zašklebil jsem se.

„Slíbila, že přijde,“ syknul Metelka. „Nevěřila mi, že tam vylezu.“

„Hm, tak čekej, strakapoude! Před chvílí jsem viděl,

jak jela někam s mámou autem!“ dorazil jsem ho s chutí. Nevymyslel jsem si to, fakt jsem je viděl.

Metla zaskučel, jako by buk najednou o dvacet metrů povyrostl, rozkývala ho vichřice a větve mu praskaly pod nohama. To už byl ale Filda u něj.

„Lezem dolů. Chytej se větví co nejbliž u kmene a já ti budu ukazovat, kam máš šlápnout.“

Moc to nefungovalo. Zpočátku vůbec. Fialka tahal Metlu za nohu, aby ji spustil na nižší větev, ale dlouho mu s ní ani nepohnul. Vypadalo to, jako by Metelka na buku zdřevěněl. Když se konečně trochu pohnul, zdálo se mi, že slyším, jak mu hrůzou ztuhlé klouby vržou. Se zakloněnou hlavou zíral pořád k obloze, aby se mu neudělalo ještě víc špatně, sunul se dolů jako omráčený lenochod a Filda mu s vypětím všech sil přemísťoval nohy z větve na větev, jako by tam stavěl těžké kuželky.

A pak se to stalo.

talent na odpouštění

Fialka s Metelkou byli asi čtyři metry nad zemí, když Metelajs bůhvíproč zamrskal nohou. Odkopl Fialkovi ruku, kterou mu přesouval nohu, a celou vahou

mu přidupl prsty, jimiž se Filda stromu držel. Metelka na stromě zůstal, dolů se zřítíl Fialka.

Žuchlo to strašidelně.

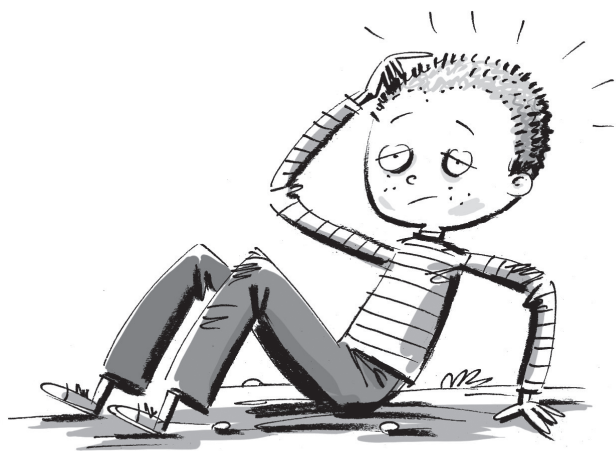
Vstávat se mu nechtělo. Klouby na levé ruce měl sedřené do krve, a když se posadil, osahával si druhou rukou hlavu, žebra, kolena a kotníky. Sykal bolestí.

„Co je ti?“ okukoval jsem ho vyděšeně.

„Nevím,“ hekl, „asi všechno...“ Pak se pokusil usmát. „Ale snad to bude dobrý.“ Barvu měl podobně šedivou jako kůra na kmeni buku.

„Neměl jsi za mnou lézt, hasiči by mě snesli po žebříku,“ ozval se nad námi Metelka.

Seděl na silné větvi kousek nad zemí a v obličeji byl ještě šedivější než Filda.



„Nejvíc malérů je vždycky kvůli blbům, co si myslej, že všechno zmáknou a dovedou i lítat,“ řekl jsem, jak to říká náš táta.

Filda se opatrně postavil. Když jsme šli domů, snažil se kulhat co nejmíň, ale viděl jsem na něm, že ho každý krok bolí. Metelka šel s námi. Nikdo nic neříkal. Nám s Fildou když není do řeči, tak mlčíme, jenže Metlu v tom tichu asi hryzalo svědomí.

„Ještě jste skauti?“ zeptal se.

„Ne,“ sykl Filda.

„Já bych vás nezradil jako Kváček s Valoušem.“

„Nežvaň!“ Chtěl jsem mu říct ještě: „Radši zmiz! Tys mě zradil už dávno, když jsi začal chodit se Strunovou, která se mi vždycky líbila určitě mnohem víc než tobě!“ Jenže než to ze mě vyletělo, drcnul do mě Filda loktem. Nenápadně, jako že se mu podlomila noha. Tušil, s čím bych asi na Metelku vystartoval, a tak mi naznačil, abych mlčel.

Filda tvrdí, že se má odpouštět. Naučila ho to maminka a on tomu věří, řídí se tím a musím uznat, že umí odpouštět líp než já. Nemyslím jenom v případě Metelky. To mu nedělalo vůbec žádné potíže, protože mu Metelajs nikdy žádnou holku neodloudil. Filda umí odpouštět i těm, co mu něco provedli.

„Odpouštět se musí. Bez toho by to nešlo,“ řekl mi

jednou, když jsem chtěl Holtsajdlové namazat židli medem za to, že nás na všech školních besídkách mučí hraním písne Včelka Mája na housle a já už z toho začínal nenávidět všechny včely na světě, i když vím, že jsou užitečné. „Kdyby se neodpouštělo, tak by mě máma musela už nejmíň stokrát zabít.“

To byla pravda. Paní Fialková musí mít na odpouštění talent jako málokdo a Filda ho možná po ní zdědil.

Já vlastně už ani nemám žádný důvod Metelku nesnášet. Spíš by mohl Metelajs mít vztek na mě, že mu Strunovou odčaroval Robert Ulík. Když jsme s Fildou dělali kouzláky a já ve třídě předvedl trik s prstýnkem na niti, která se zapálí, ale nepřehoří, a prstýnek nespadne, byly z toho holky, tedy hlavně Havránková, Kloboučnicková a Holtsajdlová, úplně vedle a Bertulík za mnou přišel, že by chtěl holky taky něčím zaujmout, aby si ho všímaly, i když je nesmělý a stydí se.

„Zkus kouzla. Na kouzelníky holky letějí!“ poradil jsem mu tenkrát já pitomec a dal jsem mu kouzelnickou knížku Čárymárykuk.

Ani ve snu mě nenapadlo, že se tenhle stydlín naučí kouzlit





jako opravdový kouzelník a klofne tím i Strunovou, nejhezčí holku z naší třídy, kterou hned tak něco nevykulí, protože chodí do baletu a baletila i v divadle!

Metelka tedy dopadl jako já a já mu možná ublížil víc, protože jsem miloval Strunovou tajně, což on nemohl vědět... Přesto ale když si do něj můžu rejpnout nebo ho naštvat, nikdy si tu šanci nenechám ujít.

„Hele, a není to škoda, že už nejste skauti?“ zeptal se zase Metelka.

„Byli jsme skauti jenom kvůli Kvakovi,“ řekl Filda.

„Teď se dáme k hasičům a budeme sundávat lidi ze stromů,“ znovu jsem se neuhlídal.

Oddíl skautů survivorů jsme s Fildou založili opravdu jen kvůli Kváčkovi. Chtěl jsem tím napravit, že jsem o něm roztroubil, jak si hraje na skauta jen doma u počítače a u televize. Když měl narozeniny nebo svátek, přišel do školy ve skautském kroji, ale táborák viděl jenom na monitoru, bobříky odvahy plnil čučením na horory a bobříka mlčení sledováním televize se staženým zvukem. Pokusili jsme se z něj vychovat opravdového skauta survivoru, co se umí postarat, aby přežil v každém nebezpečí, přespí v lese a k jídlu mu stačí listí a brouci, ale nepovedlo se nám to. Zbaběle dal přednost dortům od Balvana Valouše z jejich cukrárny a došlo to tak daleko, že se spolčil nejen s Balvanem, ale ještě z Beznoskou a Zíbem z béčka a nás s Fildou z oddílu vyloučili. Z našeho oddílu Lišáci...!

Po téhle nevděčné zradě jsme s Fildou přísahali, že už nás v cukrárně U Valoušů nikdo do smrti neuvidí, i když máme dorty rádi a jiná cukrárna po ruce není.

dorty a želví noky

Maminka se mě obvykle nezastává. Jak říká – při každém třesku pro jistotu nejdřív pátrá, jestli zápalná šňůra nevede ode mne. Ale tentokrát věděla, jak to bylo, a litovala mě i Fialku. Do survivorského oddílu nám Balvana vnutila ona na prosbu paní Valoušové, se kterou cvičila v Sokole. Zápalná šňůra vedla od ní a uznala, že my s Fialkou jsme obětí nespravedlnosti a nevděku.

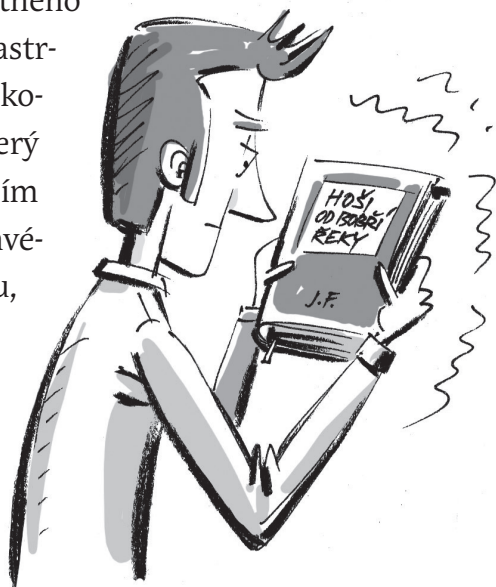
Rozčílilo ji to natolik, že chtěla přestat chodit s paní Valoušovou do Sokola. Pak jí ale došlo, že chodí cvičit především kvůli své sestře, tetě Marcele, které nešťastná láska podlomila zdraví a potřebuje léčit pohybem, aby se jako psychiatrická doktorka netrásla víc než její pacienti. Dovolila mi však, že se nemusím snažit s Balvanem kamarádit a můžu o něm doma už zase říkat pravdu, tedy třeba že je mamlas, kopyto a tak podobně.

Tátu to sebralo ještě víc. Jednak viděl na vlastní oči, jak mi bylo v noci u hájovny Lišáka Prejzka špatně po tom, co jsem survivorsky snědl chrousta, zatímco Balvan s Kvakem hltali indiánky a věnečky, a úplně ho dorazilo, když zašel do cukrárny U Valoušů koupit

Anetě dort k narozeninám. Vedle pultu uviděl velkou fotografii a v tu ránu zapomněl, pro co do cukrárny přišel. Měl prý nejasný pocit, že nejspíš shání krumpáč nebo kladivo. Na fotce se nafukovali Kváček, Balvan Valouš, Zíb a Beznoska v nažehlených skautských krojích a nad nimi bylo napsáno: SKAUTSKÝ ODDÍL VĚTRNÍCI LOVÍ BOBŘÍKA MLSNÉHO ZUBU.

Větrníci...! Větrník byl největší z hochů od Bobří řeky, tátův oblíbený hrdina, kterému se chtěl jako kluk vyrovnat, a teď si dali tohle jméno ti čtyři jelimani na obrázku! Ne podle větru, třepetajícího skautskou vlajkou nad táborem, ale podle větrníku se šlehačkou, který měl každý z těch čtyř na talířku před sebou!

Rozčilený otec doma okamžitě vyndal Hochy od Boří řeky z čestného místa v knihovně, zastrčil je do zadní řady a kožený turbánek, který uchovával ve víře, že jím jednou spojí cípy pravého skautského šátku, vyhodil z okna. Trefil jím do zad pana Zavázala, šourajícího se na procházku,

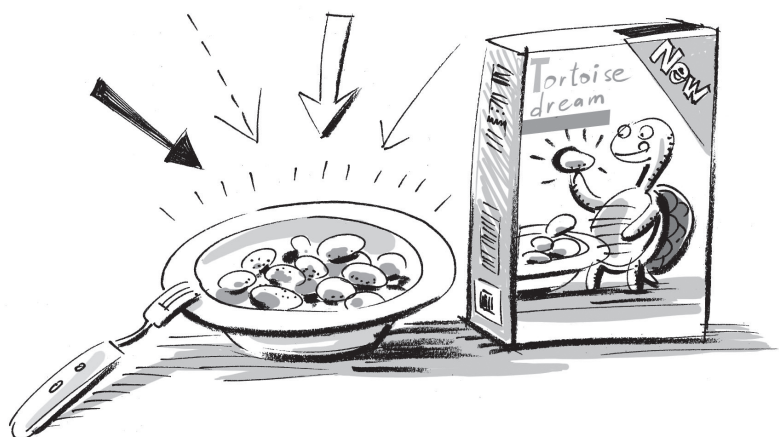


aby rozchodil kolena zchromlá po masti, kterou táta vychválil v reklamě jako lék budoucnosti pro kulhající lidi i pro maratonce.

„Vrahu! Ty nedáš pokoj, dokud mě nezabiješ, co?!“ zařval pan Zavázal na tatínka, i když ho nemohl vidět. Že turbánek vyletěl z našeho okna, poznal podle Anetina pláče. Přišlo jí líto, že má poprvé narozeniny bez dortu, a mně bylo do breku taky. Na dort jsem se těšil, protože poslední dobou jsme jedli pořád jenom želví noky.

Přestože táta jako reklamní kreativec zklamal, když odmítl vychvalovat špagety, které se neměly při jídle mrskat, ale při testu u nás v kuchyni mně i Fildovi opleskaly tváře kečupem stejně jako obyčejné, pověřili ho v agentuře ještě jednou na zkoušku reklamou na potravinu. V Americe se jmenuje Tortoise Dream, u nás taky tak, znamená to želví sen, ale prodává se to jako želví noky. Nok vypadá jako nazelenalý oplesnivělý knedlíček z polívky, je z chaluh a různých potvor, co žerou želvy, a jsou v něm snad i želví sliny a nastrouhaný krunýř. Kdyby se tím prý člověk živil hned od narození, žil by stejně dlouho jako želvy, tedy skoro dvě stě let.

Táta tu reklamu vymyslel tak mazaně, že jí nakonec uvěřil i on sám! To se mu ještě nikdy nestalo. Kdyby



ho to potkalo s práškem na praní, bylo by mi to fuk. Já neperu a mamince by bylo asi taky jedno, co do pračky sype. Ale tady šlo o jídlo! Otec uznal, že dvou set let se nedožije, protože jedl čtyřicet let špatně, ale nějak si vypočítal, že by tu do sto šedesáti být mohl. Nadchlo ho hlavně to, že by mohl žít od třiašedesáti, tedy skoro sto let, jako důchodce a nemusel by nic dělat. Chodil by jen za panem hajným Sodomkou klábosit, řídit z posedu zeměkouli a pít mysliveckou. Začal proto jíst želví noky denně a my je museli dlabat aspoň obden. Nutil nás k tomu příkazem, ale i prosbami, že nechce zůstat na světě sám, tedy bez nás, protože to by ho netěšilo. Noky chutnaly dost hnusně a já po nich měl v žaludku tlak, jako by se mi tam slepily a ztvrdly v želví krunýř.

Mám s jídlem takový problém, protože si hned všechno představím. Jednou udělala maminka velrybí bifteky, spolknul jsem první sousto a ihned jsem měl pocit, že ve mně to maso roste a chce dorůst zpátky do velikosti původní velryby. Dusil jsem se snad půl hodiny a až do večera mi bylo těžko. Normální řízky nebo guláš mám rád. Prase i kráva se do mě vejdou, ale velryba ne a se želvím krunýřem to bylo jen o málo lepší.

Proto jsem se tak těšil na dort. Abych si spravil chuť. Byla to pro mě taky pecka pod pás, že budou Anetiny narozeniny bez dortu. Ale mnohem větší ránu jsem dostal večer. Volal mi Filda, že nemá nohu jenom naraženou, jak se myslelo, ale má v ní nějakou menší kost zlomenou.

